

Marion Pauw

Gulzig

en andere spannende verhalen

Anthos|Amsterdam

Inhoud

Voorwoord 7

Bruiloft 11

Lolliepop 23

Gulzig 55

Gangsterlove 67

Bloemetjesmatras 77

Extra heet 85

Manbijt worst 95

Verantwoording 117

Voorwoord

Beste lezer,

Nadat ik jaren in de reclame als copywriter had gewerkt, was ik het zat om altijd andermans verhaal te schrijven. Ik had alles al een keer gedaan: van teksten over accountancy tot ICT, van maandverband tot kattenbrokken. Ik verlangde ernaar om mijn eigen verhalen te bedenken en uit te werken, zonder dat anderen zich daar al te veel mee zouden bemoeien of zouden eisen dat ik kreten in de tekst zou verwerken als ‘onze kernwaarden zijn klantvriendelijkheid, efficiëntie en transparantie’.

Toen ik met mijn toenmalige man voor zijn werk naar Curaçao verhuisde, zag ik eindelijk mijn kans schoon om fictie te gaan schrijven. Ik bracht 's ochtends de kinderen naar school, reed nog even langs de supermarkt voor de dagelijkse boodschappen en had daarna drie heerlijke uren achter mijn computer voordat ik de kinderen weer moest ophalen.

Ik begon met een aantal korte verhalen met als thema

‘Dumpen en gedumpt worden’. Stuk voor stuk gingen ze over de manier waarop een relatie uit kan gaan. Soms sloeg ik een beetje door (militante lesbiennes die een heel flatgebouw in de fik steken omdat ze denken dat een van de leden van hun zelfhulpgroep mishandeld wordt), maar er waren ook verhalen waarbij ik er wél in slaagde om geloofwaardig te blijven.

Trouw aan mijn reclameachtergrond liet ik de verhalen prachtig opmaken door een grafisch vormgever en stuurde ze in een luxe doos naar een uitgeverij. Het grote wachten was begonnen.

Deze eerste uitgeverij wees het af, maar de tweede redacteur aan wie ik mijn bundel stuurde, reageerde een stuk enthousiaster. Het uitbrengen van een verhalenbundel zag ze niet zitten, maar wel raadde ze me aan om aan een roman te beginnen.

Onder begeleiding van Elsa den Boer (zo heet ze dus) schreef ik mijn eerste boek *Villa Serena* (2005). Daarna volgden *Drift* (2006), *Daglicht* (2008), *Zondaarskind* (2009), *Jetset* (2010) en (bij een andere uitgever) het kookboek *Zonde en berouw* (2011). Voor *Daglicht* won ik zelfs de Gouden Strop in 2009.

Inmiddels kan ik leven van de opbrengst van mijn boeken waardoor ik, je raadt het al, nog meer boeken kan gaan schrijven. Het ultieme geluk, wat mij betreft.

Toch ben ik altijd ook korte verhalen blijven schrijven. Het is een goede manier om te experimenteren met stijl, tijd en personages zonder dat je er meteen een heel boek aan vastzit.

Ook schrijf ik soms korte verhalen als ik me onzeker voel na een ‘droge’ periode, een periode waarin ik geen fictie heb geschreven. Want het vreemde is dat hoe meer boeken ik schrijf, hoe moeilijker ik het schrijven vind worden. Misschien omdat ik er meer van afweet dan toen ik begon. Of omdat ik nu weet hoe het voelt om neergesabeld te worden door een recensent. Of omdat ik van mezelf telkens beter moet presteren. Hoe dan ook, het naïeve schrijfplezier waarmee ik *Villa Serena* schreef, is nooit meer teruggekomen (geen zorgen, ik heb er een ander soort plezier voor teruggekregen, net zoals verliefdheid overgaat in liefde). Ik kan enorm aan mezelf twijfelen en ertegen opzien om aan een nieuw boek te beginnen. Een kort verhaal is dan een prettige manier om weer in het ritme te komen en het bloed weer door je rechterhersenhelft te laten stromen. En om dan te kunnen concluderen: ‘Godzijdank, ik kan het nog.’

In deze bundel tref je verhalen aan die ik in de periode van 2003 tot 2012 heb geschreven. Twee van mijn allereerste hersenspinsels uit ‘Dumpen en gedumpt worden’ – weliswaar gedeeltelijk herschreven – maar ook een erotisch verhaal dat ik onlangs voor de *Playboy* schreef, ‘Gulzig’. Overigens moet je dit verhaal maar overslaan als je niet van expliciet materiaal houdt (en ik heb ook liever niet dat mijn ouders of kinderen dit lezen). De andere verhalen hebben allemaal een thriller-element; ik heb ze in de loop der jaren voor diverse tijdschriften en verzamelsbundels geschreven.

Tot slot: nu ik toch een voorwoord aan het schrijven ben, hetgeen bij mijn andere boeken nooit gebeurd is, wil ik graag zeggen dat ik zo dankbaar ben dat jij, beste lezer, en ik elkaar hebben gevonden. Zonder jou ben ik nergens. De wetenschap dat jij ergens op een bank, in bed, in de trein of waar dan ook, dit leest, geeft mij heel veel voldoening. Ik kan je niet genoeg bedanken voor je trouw en geduld.

Bruiloft

‘Heb je wel goeie seks?’

‘Pardon?’ zeg ik.

‘Je hoorde me wel.’

‘Moet dit een openingszin voorstellen?’

‘Problemen mee?’

‘Ehm, ja. Ten eerste: we staan hier op een bruiloft. Een feest dat in het teken staat van de liefde. Van grote gevoelens. Ik hou van jou tot de dood ons scheidt en zo. En jij begint dan over seks?’

Er verschijnt een grijns op zijn gezicht. Te kleine tanden voor zo’n grote bek. ‘En ten tweede?’

‘Ten tweede wat?’

‘Je zei: ten eerste. Dus nu moet je met een tweede komen.’

‘Juist. Nou, ten tweede is het überhaupt een slecht plan om meteen over seks te beginnen.’

‘Vind je?’

‘Ja.’

‘Dat moet je dan toch eens aan me uitleggen.’

‘De meeste vrouwen houden meer van een subtiele aanpak.’

‘Wat had ik dan moeten zeggen?’

‘Wat dacht je van: “Waar ken je Harriët en Bernard eigenlijk van?” of: “Weet jij hoe laat het buffet geopend wordt?” Dan maak je, denk ik, een stuk meer kans.’

‘Maar je praat nu toch met me?’

‘Jawel, maar niet omdat ik je leuk vind. Ik praat met je omdat ik de behoefte voel om je een beetje op te voeden. Zodat andere vrouwen jouw slechte versierpogingen bespaard blijven.’

‘Denk je dat ik je wilde versieren?’

‘Als je uit het niets over seks begint en je staart daarbij ook nog eens in mijn décolleté, dan denk ik dat, ja.’

‘Je hebt trouwens nog steeds de vraag niet beantwoord.’

‘Welke vraag?’

‘Of je wel goeie seks hebt.’

‘Daar kan ik kort over zijn. Dat gaat je niets aan.’ Ik draai me om en loop weg, op zoek naar iemand die ik ken en met wie ik een goed gesprek kan veinzen, zodat hij het niet zal wagen om me nog eens lastig te vallen. Maar ik ken bijna niemand op deze bruiloft. Harriët heeft voor de vorm alle tien de collega’s van ons kantoor uitgenodigd, maar we hebben besloten dat maar een van ons zou gaan. Helaas ben ik diegene.

Mensen die trouwen zijn egoïstisch. Nee, egocen-

trisch. Ze hebben natuurlijk groot gelijk: het is hún mooiste dag. Zo zijn Harriët en Bernard er blind van uitgegaan dat wij het allemaal enig vinden om naar een eiland af te reizen waar de laatste boot om halfnacht vertrekt en we dus allemaal verplicht een dure hotelovernachting hebben geboekt. Ook hebben ze bedacht dat we het geweldig vinden om kilometers per fiets af te leggen, van de vuurtoren waar de geloftes zijn uitgewisseld naar dat schattige uitkijkpunt in de duinen waar de receptie plaatsvindt, en dan weer naar de boerenschuur waar het diner en het feest plaatshebben, terwijl zijzelf per luxe trouwauto worden vervoerd.

Klink ik nu heel zuur?

Dat kan kloppen, want ik ben ook zuur. En nee, ik heb al in geen tijden meer goeie seks gehad.

Harriët staat te praten met een oudere man met zweetplekken onder zijn oksels. Hij lijkt me het type dat net iets te dicht bij je mond zoent en vervolgens op de sleep van je jurk gaat staan. Vast een aangetrouwde oom. Geen optie dus.

Ik kijk op mijn horloge. Het is acht uur. Ik kan niet meer van het eiland af. Waarom heb ik bedacht dat het leuk zou zijn om ook 's avonds te blijven voor het feest? Ik heb al een lunch, ceremonie en champagnereceptie inclusief taart achter de rug. Ik speel al acht uur in deze voorstelling.

'Dames en heren, mag ik even uw aandacht?' De ceremoniemeester, in het dagelijks leven accountant, geloof

ik, heeft de microfoon weer te pakken. Net riep ze nog om: ‘Wilt u de enveloppen in de grote melkbus bij de ingang deponeren?’ Ook zoiets, de enveloppen. Gênante vertoning. Zelf heb ik geld ingezameld bij collega’s. Ze hebben ieder een tientje gegeven. Niet veel, maar dan had Harriët maar niet zo’n humorloze muts moeten zijn. Ik geloof dat je als bruiloftsgast minstens vijftig euro moet doneren, naar gelang het bruidspaar heeft uitgepakt op De Dag. Ze kunnen net zo goed entreekaartjes verkopen. Dat is tenminste duidelijk.

‘Wil het bruidspaar naar voren komen om het buffet te openen? Daarna mogen de getuigen en de familie volgen en dan de vrienden. Dank u.’

Harriët maakt zich los van de man van wie ik denk dat hij een oom is en pakt stralend de hand van haar echtgenoot vast. Ze heeft zijn achternaam aangenomen en wil een groot gezin, zei ze vorige week bij de koffieautomaat. Gelukzalig scheppen ze aardappelsalade op en laten ze door een verdacht magere kok beenham afsnijden van een enorme varkenspoot.

Kan ik al terug naar het hotel? Nee, dat zou onbeleefd zijn. Dus wacht ik als een muurbloempje bij de bar tot de rij voor het buffet wat korter wordt.

Ik weet al dat hij achter me staat nog voordat hij een woord tegen me heeft gezegd. Terwijl ik probeer om iedere vorm van contact te vermijden, schep ik op. Bieten-salade. Gerookte zalm. Gevulde eieren. Gegrilde groentes. En vooruit, dan ook maar die beenham.

‘Ik dacht even dat je vegetariër was.’

Ik doe alsof ik hem niet hoor.

Hij begint te lachen. ‘Irriteert het je?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Omdat je opdringerig bent.’

‘Ben je niet blij dat er iemand is die met je praat? Ik zie je de hele dag al een beetje rond dwalen. Af en toe probeer je aansluiting te vinden, maar het lukt je niet.’

‘Bedankt voor deze analyse.’ De kok is klaar met het opscheppen van de beenham en ik loop zonder iets te zeggen weg.

Bijna alle tafeltjes zijn bezet. Ik zie het tafeltje waar de ouders van de bruid geforceerde gesprekken voeren met de ouders van de bruidegom. Ze hebben elkaar vandaag voor het eerst ontmoet. Ook dit heeft Harriët me verteld bij de koffieautomaat, zoals de afgelopen weken alle suffe details rondom haar bruiloft de revue zijn gepasseerd. Net waren de ouders nog één brok emotie. Zelfs de vader van de bruidegom was met een grote geruite zakdoek in de weer. Maar ondanks de gedeelde ontroering is er geen band ontstaan, eerder een gevoel van gêne. Ze passen de enige tactiek toe die effectief is in dit soort situaties: ze hebben het op een drinken gezet.

Ik zie een lege plek aan een tafeltje dat wordt bevolkt door een vriendinnengroepje van Harriët. Tijdens de receptie hebben ze een lied gezongen op de wijs van ‘Big City’. ‘Bernaaaahard! Harriëhèt! Bernardharriët! Die

hebben altijd pret.’ Verschrikkelijk.

Er liggen twee handtasjes op de vrije stoel, die met tegenzin worden weggehaald. Om het ijs te breken, zeg ik: ‘Wie is die engerd?’

‘Wie bedoel je?’ vraagt een van de vriendinnen. Je kunt zien dat zij het opperhoofd is, want iedereen draait zich naar haar toe zodra ze het woord neemt. Ook heeft zij de duurste handtas en de beste kapper.

‘Die man daar.’ Mijn stalker is aan een tafel niet al te ver bij ons vandaan gaan zitten, recht in mijn blikveld. Als hij doorheeft dat we het over hem hebben, lacht hij zijn melkgebitje bloot. ‘Hij valt me de hele tijd lastig.’

‘Hij?’ zegt het opperhoofd ijzig. ‘Dat is mijn broer.’
‘O.’

Lees de rest van dit verhaal en de andere verhalen in de
bundel *Gulzig* van Marion Pauw

ISBN 978 90 414 2054 1

© 2012 Marion Pauw

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Luca Pierro Photography / Flickr / Getty Images

Foto auteur Brenda van Leeuwen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen